

Arrest

nr. 41 273 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 maart 2009 om 09 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die loco advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 december 2009 in België een asielaanvraag in. Verzoekers vingerafdrukken werden echter reeds op 7 juni 2009 door de Griekse grenscontrolediensten geregistreerd.

1.2. Op 24 februari 2010 werd aan de Griekse autoriteiten een verzoek tot terugname gericht op grond van artikel 16.1, c) van de Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin-II-Verordening).

1.3. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen de in artikel 20.1, b) van de Dublin-II-Verordening vermelde termijn van 2 weken hebben geantwoord op het verzoek tot terugname, worden zij geacht in te stemmen met de terugname.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 23 maart 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Griekenland** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.*

De betrokkene, inwoner van Libanon van Palestijnse oorsprong, vroeg op 28.12.2009 asiel. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 07.06.2009 te Simi door de Griekse instanties werd geregistreerd en op 06.07.2009 te Tayros een asielaanvraag indiende. Tijdens zijn verhoor op 22.01.2010 verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de Lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam. De betrokkene voegde toe dat hij drie maanden in detentie doorbracht en het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Griekenland, maar het vingerafdrukkenonderzoek geeft onweerlegbaar aan dat hij op 06.07.2009 asiel vroeg. Op 24.02.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1)c en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 22.03.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In schrijven van 25.02.2010 en 22.03.2010 verzoekt de betrokkene via zijn advocaten dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. We merken op dat in het schrijven van 25.02.2010 wordt bevestigd dat de betrokkene daadwerkelijk asiel vroeg in Griekenland, in het schrijven van 22.03.2010 wordt daar geen melding van gemaakt. Volgens de betrokkene komt Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet na. Er zijn geen garanties dat de asielaanvraag van de betrokkene daadwerkelijk zal worden geregistreerd en behandeld. Een overdracht aan Griekenland betekent om die reden een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder loopt de betrokkene het risico op "refoulement". Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar het rapport van het UNHCR van 15.04.2008 en 02.04.2009; het rapport van het CPT van 08.02.2009; het rapport van het rapport van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa van 04.02.2009 en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n°25.959 van 10.04.2009, n° 25.960 van 10.04.2009 e.a.). Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt

uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument dat ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gevolgd (cfr. arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten van RvV, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij dit deed omdat in België de mensenrechten werden gerespecteerd. Dit motief is willekeurig en geen grond voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt de conclusies aan van een op 03.02.2010 uitgevoerd radiologisch onderzoek en een attest van medische opvolging. Deze documenten tonen aan dat op een bepaalde datum een onderzoek werd verricht, maar niet dat de betrokkene vanwege gezondheidsproblemen niet aan de Griekse instanties kan worden overgedragen.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft nagelaten om voor de sluiting van de debatten het administratief dossier en een nota met opmerkingen neer te leggen.

2.2. In casu werd geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen neergelegd. Bijgevolg worden, naar analogie met de sanctie voorzien in artikel 39/59, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in overeenstemming met de terzake geldende rechtspraak van de Raad van State (o.a. RvS 3 oktober 2003, nr. 123.819, zie verwijzingen in R. STEVENS, *Het Procesverloop (Raad van State - afdeling bestuursrechtspraak)*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 578) de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Het dossier wordt behandeld op grond van de stukken opgenomen in het rechtsplegingsdossier.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 23 maart 2010 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing van diezelfde datum en dat hij op 26 maart 2010 onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid per aangetekend schrijven aan de Raad heeft verzonden. De transfer van verzoeker vanuit het gesloten centrum in Merksplas naar Griekenland was voorzien voor 29 maart 2010, maar werd blijkens het faxbericht van de verwerende partij, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, diezelfde dag geannuleerd. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Op grond van verzoekers actuele detentiesituatie kan, los van het feit dat de gedwongen uitvoering van de transfer voorlopig werd geannuleerd, worden aangenomen dat de gewone schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op doeltreffende wijze zal kunnen beletten.

3.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State is er slechts sprake van een ernstig middel wanneer het middel ontvankelijk en gegrond lijkt na een eerste onderzoek van de gegevens waarover in het stadium van de schorsingsprocedure kan worden beschikt.

3.5. Verzoeker stelt vooraf het volgende: *“De aangevochten beslissing de overgangsbepalingen van de Wet van 15 december 1980 schendt en geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de zaak.”* De verzoekende partij voert verder in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13

mei 1995 (EVRM), van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §3, vierde lid, 71/3, §3 en 95 van de Vreemdelingenwet, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Delegatiebesluit), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur *“hetwelk vereist dat men beslissingen neemt rekening houdend met alle elementen van het dossier”*. Verzoeker voert verder de machtsoverschrijding aan, de dwaling in rechte en *“de onwettelijkheid van de beslissing nopens de motieven”* en tenslotte de schending van het proportionaliteitsbeginsel.

3.6. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de overgangsbepalingen en van de artikelen 51/5, §3, vierde lid en 71/3, §3 en 95 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, aangezien artikel 71/3, §3 van de Vreemdelingenwet niet bestaat en de verzoekende partij voor het overige in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de aangevoerde verdrags- en wetsbepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. Om dezelfde reden is het middel niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt geopperd van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur *“hetwelk vereist dat men beslissingen neemt rekening houdend met alle elementen van het dossier”*, voor zover de dwaling in rechte, *“de onwettelijkheid van de beslissing nopens de motieven”* en de schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangevoerd.

3.7. In een eerste middelonderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij het volgende:

“Eerste branche

Aangezien de formele motiveringsverplichting dewelke wordt belichaamd door de wetsbepalingen aangehaald supra, aan de tegenpartij de verplichting oplegt om haar beslissing op een adequate en juiste motiveren alsook te motiveren op grond van een grondig onderzoek van de argumenten ingeroepen door verzoeker. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat deze motiveringseis niet werd vervuld in casu. Dat inderdaad, tegenpartij voorhoudt in haar motivering dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt overeenkomstig artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9 van het Reglement 343/2003.

Dat deze motivering niet pertinent is in de mate dat het Europees Dublin Reglement II, in zijn artikel 3.2. bepaalt dat: (...)

Dat verzoekende partij verwijst naar punten 3,4.1,4.2, 5.1, 5.2 van de rechtspraak uiteengezet in het arrest uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n°35678 van 10 december 2009.”

3.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.9. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.10. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). In deze artikelen wordt verwezen naar de Europese regelgeving die België bindt. In dit verband wijst de Raad wijst op dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening, dat luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

3.11. Voor zover verzoeker meent dat uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) een bijkomende motiveringsverplichting zou voortvloeien, merkt de Raad op dat dit er niet in kan worden gelezen. Dit artikel biedt echter louter aan een lidstaat de mogelijkheid, gelet op de term “kan”, om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek. Blijkens de bestreden beslissing werden door de advocaten van verzoeker op 25 februari 2010 en op 22 maart 2010 brieven gericht aan de verwerende partij met de vraag om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende vermeld:

“(…) Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) soevereiniteitsclausule) van Verordening 3433/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast. Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27

januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument dat ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gevolgd (cfr. arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten van RvV, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen."

3.12. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing op dit punt niet steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaraan overigens geen precedentswaarde kan worden toegedicht, is niet bij machte een gebrek in de motivering van de beslissing aannemelijk te maken. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

3.13. In een tweede middelonderdeel vertoogt verzoeker als volgt:

"Tweede branche

Aangezien de persoon dewelke de beslissing heeft genomen dienaangaande onbevoegd is.

Dat Mijnheer Koenraad VANDEBOS, personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken, een attachéfunctie uitoefent. Dat artikel 6 van het Ministerieel Besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 18 maart 2009 bepaalt dat:

(...)

Dat de artikelen 71/3 § 3 en 51/5 § 3, alinea 4 gemotiveerd in de administratieve beslissing niet werden opgenomen in de bepalingen beschreven in het artikel 6 van het Ministerieel Besluit. Dat bijgevolg, Mijnheer Koenraad VANDEBOS in haar functie van attaché geenszins de bevoegdheid om dergelijke administratieve beslissing te tekenen. Dat dit dus betekent dat de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd genomen door de bevoegde agent en dus onwettelijk is.

Aangezien er eveneens een schending is geweest van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen.”

3.14. Voor zover verzoeker in een tweede middelonderdeel opwerpt dat er tevens een schending is van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het middel niet ontvankelijk, aangezien verzoeker in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze dit artikel wordt geschonden.

3.15. Verzoeker werpt de onbevoegdheid van de steller van de akte op. Verzoeker betwist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dhr. K.(...) V.(...), die de bestreden beslissing trof, de functie van attaché bij de FOD Binnenlandse Zaken bekleedt. Zoals hierboven reeds gesteld, werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 51/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Volgens verzoeker werd deze specifieke beslissing niet opgenomen in artikel 6 van het Delegatiebesluit. Nochtans staat in artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit uitdrukkelijk het volgende gestipuleerd:

“§1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 51/5, §§1 en 2, en §3, tweede en derde lid; (...).”

Verzoekers tweede middelonderdeel mist bijgevolg elke grondslag.

3.16. In een derde middelonderdeel voert verzoeker het volgende aan:

“Derde branche

Aangezien er een schending is van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van het voorzichtigheidsbeginsel alsook van het proportionaliteitsbeginsel. Dat verzoeker meent dat België als verantwoordelijke dient te worden beschouwd betreffende de behandeling van zijn asielaanvraag overeenkomstig het artikel 3.2 van het Dublin Reglement en meent dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om de grove tekortkomingen begaan door de Griekse autoriteiten ten opzichte van asielaanvragers en in casu verzoeker in overweging te nemen. Aangezien verzoeker verscheidene documenten aanhaalt uitgaande van verscheidene internationale autoriteiten dewelke het totaal gebrek aan juridische garanties betreuren dewelke de procedure typeren en dewelke met in werking werden gesteld door de Griekse autoriteiten belast met de aanvragen van de asielaanvragers, zoals de aanwezigheid van een tolk van de taal dewelke hij begrijpt en het voordeel van kosteloze rechtsbijstand.

Dat Verzoeker het standpunt aanhaalt van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Staten voor de vluchtelingen verzoekende aan de lidstaten van de Europese Unie om het soevereiniteitsprincipe voorzien in artikel 3 van het Dublin reglement toe te passen. In punt 28 van dit standpunt, stelt deze dat rekening houdend met de verplichting van de lidstaten om een rechtvaardige en daadwerkelijke toegang te garanderen tot de asielprocedures, met inbegrip van de gevallen voorzien door het Dublin Reglement, heeft het Hoog Commissariaat de rand gegeven aan de verschillende regeringen om zich te onthouden van het terugsturen van asielaanvragers naar Griekenland in het kader van het Dublin Reglement en dit tot nader order. Het Hoog Commissariaat beveelt ook de regeringen aan om toepassing te maken van artikel 3.2. van het Dublin Reglement, hetwelk de lidstaten toelaat om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien de behandeling ervan hem niet toekomt overeenkomstig de criteria vastgesteld door het Reglement.

Dat Verzoeker eveneens verwijst naar een schrijven gericht op 2 april 2009 door de Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen aan de Belgische autoriteiten in dewelke haar evaluatie bevestigt omtrent het Grieks asielsysteem alsook haar aanbeveling dienaangaande uiteengezet in haar positie van april 2008, te weten dat de regeringen zich dienen te onthouden om asielaanvragers uit te wijzen naar Griekenland en hun verantwoordelijkheid dienen op te nemen omtrent de behandeling van deze asielaanvragen overeenkomstig artikel 3, alinea 2 van het Dublin Reglement

Bovendien, haalt verzoeker het advies van de Hoge Rand voor Vluchtelingen aan dewelke de hervorming van de asielprocedure tussengekomen in juli 2009 bekritiseert, in die zin dat zij niet voldoende garanties geeft om de tekortkomingen vastgesteld in de behandeling van asielaanvragers te overbruggen; hij onderlijnt tevens dat de Hoge Rand voor Vluchtelingen verklaard heeft dat in die omstandigheden hij met mag deelnemen aan de asielaanvragen in eerste instantie noch aan de

behandeling van de asielaanvragen van de 30.000 beroepsdossiers. Bijgevolg meent verzoeker dat het bijzonder choquerend is om te lezen in de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze hervorming gebruikt als een positief element, dewelke een uitwijzing naar Griekenland zou rechtvaardigen, quod non.

Dat dit doende, de Griekse autoriteiten artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van de Mens schenden.”

3.17. Het derde middelonderdeel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van het voorzichtigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt aangevoerd. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten op welke wijze deze beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing worden geschonden.

3.18. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

3.19. Zoals bij de bespreking van het eerste middelonderdeel werd gesteld, kan uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

3.20. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat het artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

3.21. De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek, rechtstreeks of onrechtstreeks, zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg de beslissingnemende overheid om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

3.22. Griekenland is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken Staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*). Vrije vertaling: *‘Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen’*). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggestuurd worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

3.23. Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

3.24. Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

3.25. Wat de algemene situatie in een land betreft heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zichzelf geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani and Others v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

3.26. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat, uitzonderlijk, in de zaken waar de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat een betreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van de betreffende groep (zie EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de betreffende groep (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 80; EHRM, *Salah Seekh v. Nederland*, 23 mei 2007, § 148; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

3.27. Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76, Series A no. 201, et *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

3.28. De eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van bepaalde problemen zijn niet voldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen

afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij zulk een reëel risico loopt in Griekenland. De terugleiding van een asielaanvrager naar de Staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische Staat in uitvoering van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

3.29. In casu beperkt verzoeker zich in zijn derde middelonderdeel tot een loutere verwijzing naar het standpunt van “*Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Staten*” (sic), naar het schrijven van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van 2 april 2009, naar de aanbevelingen in haar positie van april 2008 en naar het advies van de Hoge Raad voor Vluchtelingen waarin de hervorming van de asielprocedure wordt bekritiseerd. Deze rapporten dringen aan op een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Verzoeker preciseert echter geenszins waar de vermelde rapporten kunnen worden gevonden, voegt deze niet aan zijn verzoekschrift toe en betreft deze niet zijn persoonlijke situatie. Hij besluit met de blote bewering dat het “*choquerend is*” om te lezen dat de hervorming van de asielprocedure als een positief element wordt gebruikt. Op grond van wat voorafgaat wordt de schending van artikel 3 van het EVRM niet bewezen geacht.

Het enig middel is in al zijn onderdelen niet ernstig.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en tien door:

Dhr F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Mevr. H. VAN HULLEBUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

F. TAMBORIJN